

Nummer 11	1. Juni 1912	61. Aargang

Sammenligning mellem den aandelige og den materialistiske Verdensanskuelse.

(Tale af Ældste Milton Bennion i Salt Lake Tabernakel den 14. Januar 1912.)

Mine Brødre, Søstre og Venner! Eftersom jeg er bleven kaldet til at tale til Eder i Dag, er det mit inderlige Ønske, at jeg maa være gjennemtrængt af Sandhedens Aand.

Den Antagelse gjør sig i Almindelighed gjældende i vor Tid, at den religiøse Verdensanskuelse er ved at forsvinde, at Videnskabens Fremgang i vor Tid har en saadan Indflydelse paa Menneskenes Tankegang, at man ikke længere betragter Verden fra et religiøst eller aandeligt Standpunkt, men fra et mekanisk. Denne Antagelse er ikke et Produkt af vor Tidsalder alene. Den samme Tanke gjorde sig gjældende hos Grækerne for over et Tusinde Aar siden, og den blev fremsat af Epikuræerne i Oldtiden. De lærte, at den religiøse Opfattelse af Verden hørte Menneskets Barndom til og havde en daarlig i Stedet for en god Indflydelse paa Menneskeslægten; de adopterede det mekaniske Synspunkt. Medens de indrømmede, at der var Guder til, saa paastode de, at Guderne intet havde med Menneskets Affærer at gjøre. Menneskets Sjæl gik tilgrunde samtidig med Legemet, og det var Maalet her i Livet at faa saa megen Fornøjelse og Tilfredsstillelse som mulig og at undgaa Ubehageligheder og Smerte.

Denne Synsmaade var meget almindelig blandt Folket i gamle Dage og i Særdeleshed iblandt Romerne. Man forkastede Religionens og Mo-

ralens Forskrifter og søgte at faa saa mange Glæder og Fornøjelser som mulig.

Andre Tænkere, som levede samtidig med Epikuræerne, forkastede denne Livsopfattelse og lærte det stik modsatte. Nogle af de største græske Tænkere lærte, at det Aandelige var den største Magt i Verden, at den Orden og Hensigtsmæssighed, som fandtes i Verden, viste, at Alt var planlagt, og de mente, at denne Plan og Orden, som Naturen bar Vidne om, beviste, at der var en styrende Magt. De paastode endvidere, at det var umuligt at forstaa denne Orden og Plan i Naturen uden i Forbindelse med en Magt, der er evig og selvexisterende. Der var dog store Forskjelligheder mellem disse Tænkeres Synspunkter indbyrdes, og fra Platos Filosofi udvikledes der et Tankesystem, som ledte til en Forkastelse af alt det, der stod i Forbindelse med det materielle eller verdslige. I den neoplatoniske Filosofi fra Romertiden er der en Tilbøjelighed til at betragte Verden og alt det, der hører Verden til, som ondt. Dette er det modsatte af Materialisme og leder til Mysticisme, en Ignoreren af det daglige Livs Ansvar og Pligter. Kirkefædrenes strenge Askese (Kjødets Spægelse), som fik Fodfæste i Begyndelsen af den kristne Tidsalder, og som i Middelalderen blev saa almindelig, stammer ikke fra Kristendommen, men fra disse hedenske Filosofer, som lærte, at alt verdsligt var ondt, og at man derfor burde forkaste det.

Dette er to yderligtgaaende Synsmaader — den ene lærer, at det materielle er det eneste virkelige, at der ikke er noget aandeligt Liv eller nogen Udødelighed, men at Sjælen er fremkommen ved en særlig Stofforbindelse, medens den anden forkaster alt Stof som ondt og uvirkeligt. I den sidste af disse have vi enten Panteisme eller Mysticisme eller begge Dele.

De Sidste-Dages Hellige ere Modstandere af begge Synsmaader, og jeg har i Sinde at paavise, at de Sidste-Dages Helliges Opfattelse er i Overensstemmelse med det bedste baade i forrige og i nuværende Tiders Tankesystemer, og at det religiøse Syn paa Universet er det eneste, der vil vedblive og tilsidst overskygge alle andre til Trods for den gjængse Opfattelse. Det er maaske ikke nødvendigt nærmere at omtale de gamle Filosofers Verdensopfattelse. Saa meget kan dog siges, at Aristoteles, som maaske er Grækenlands største Filosof, i hvert Fald en af de største, gav begge disse Synsmaader — baade den materielle og den aandelige — Plads i sin Verdensopfattelse, men gav den aandelige Forrangen. Blandt dem, som have haft Indflydelse paa den nyere Filosofi, og hvis Navne ere mest forbundne med Nutidens Tankebygninger, er det almindeligt anerkjendt, at det materielle Synspunkt er fuldstændig uantageligt, at det er umuligt for den sunde Fornuft at begribe, hvorledes den organiserede Verden, som vi kjende den med dens Kræfter, Produkter og Fornuftvæsener, kunde blive til alene ved en tilfældig For-

mation eller Sammenløben af Atomer, hvoraf det materielle Univers bestaar. Dersom vi paa den anden Side danne os et fornuftigt Begreb om Tilblivelsen og Beskaffenheden af den Verden, hvori vi befinde os, da maa vi komme til den Slutning, at Skaberværket er udført efter en bestemt Plan, og Universets Orden og Hensigtsmæssighed viser, at det havde en Bygmester, som arbejdede efter sine egne Planer, der stemmede overens med Fornuftens Grundsætninger.

Nutidens ledende Tænkere, som i særlig Grad have beskjæftiget sig med dette Problem, ere næsten alle Modstandere af den rent materialistiske Verdensopfattelse. De, som ere Tilhængere af den aandelige Synsmaade, nære højst forskjellige Meninger. Nogle hylde en Slags Mysticisme, i hvilken de komme bort fra det faste og solide Standpunkt, forkaste det personlige og blive indhyllede i alle Slags vage og meningsløse Ideer om et upersonligt Væsen eller en Magt, som ikke kan forstaas, fattes eller kjendes. Andre mene, at vi ikke kunne begribe Noget eller tænke os Noget være til, som ikke er individuelt, at Grundprincippet i Universet er en Forening af saadanne personlige Enheder, at Gud er den store Personlighed, staaende i et bestemt Slægtskabsforhold til Menneskets Sjæle og til andre Personligheder, at Gud er interesseret i Menneskets og Universets Velfærd, og at Hensigten med og Formaalet for Menneskelivet er, at Mennesket i Forening med Gud maa virke for Retfærdighedens Befæstelse i Universet. De, som hælde til denne Anskuelse, ere som et Hele taget i nøjagtig Harmoni med den aandelige Verdensopfattelse, og eftersom jeg bliver bekjendt med Nutidens Tankesystemer, finder jeg, at denne Anskuelse har et større Antal Tilhængere blandt dem, som vie deres Evner og Energi til Studiet af dette Spørgsmaal, end nogen anden. En nødvendig Følge af denne Synsmaade er, at de, som hylde den paa en fornuftig Maade, ikke tilsidesætte Livets Pligter og Fornødenheder. De foragte ikke Kjødet eller det materielle. Medens de føle, at det materielle er underkastet det aandelige og tjener til Udførelsen af det aandeliges Hensigter, saa maa det ikke forkastes eller tilsidesættes; med andre Ord, de følge ikke Mysticismens Livsopfattelse, som bestaar i, at det Ideale kun kan opnaas ved at komme bort fra det virkelige, men at det opnaas ved at virke for og udarbejde en materiel Frelse. Menneskets aandelige Frelse er ikke noget, som kan opnaas borte fra Jorden eller udenfor de materielle Ting, men maa opnaas i dem. Det er ikke saa meget det, vi udrette fra Dag til Dag, der gjør os enten materialistiske eller idealistiske, men den Aand, i hvilken vi udføre det. Et Menneske kan søge denne Verdens Goder for disses egen Skyld og blive en udpræget Materialist, en Modstander af Religion og aandelig Virksomhed, men han kan ogsaa paa den anden Side tage Del i de samme Virksomheder og gjøre det med det Formaal at ære Gud og hjælpe til at bringe Frelse til Menneskene. Vor Opfattelse er

aldeles modsat den middelalderlige Askese saavelsom den mekaniske og materialistiske Verdensanskuelse i gamle og nyere Tider. Disse materialistiske Anskuelser have faaet fastere Hold i vor Tid end de mystiske. Dog tror jeg, at der her i Amerika er mange, som hælde til Mysticisme. Dette skyldes for en stor Del indisk Paavirkning. Men de Mennesker, som i Almindelighed modsætte sig Religionen, have i Reglen den materialistiske Opfattelse. Denne Anskuelse opkom og havde stor Udbredelse i Frankrig i det 18. Aarhundrede, og i det 19. Aarhundrede udbredtes den i Storbrittanien og de engelsk-talende Lande saavelsom andre Steder i Verden, men i de sidste 25 Aar kan der spores en Tilbøjelighed til at forlade denne Synsmaade, fordi dens Utilstrækkelighed bliver mere og mere indlysende. Den er ikke i Stand til at møde den sunde Fornufts Fordringer, der forlange, at vi skulle have et fornuftigt Syn paa Universet, hvori vi bo, og den er utilstrækkelig til at tilfredsstille den menneskelige Naturs moralske Fordringer.

Der er ingen Verdensanskuelse, der har saa megen Inspiration og Indflydelse til det Gode som den, der lærer, at Gud er en Person, som staar i et personligt Slægtskabsforhold til os, at han indtager Stillingen som en kjærlig Fader, der er villig til at hjælpe os, dersom vi søge ham, at alle Mennesker ere Brødre og Søstre, at det er vor Pligt at virke sammen med Gud ved at arbejde i hans Gjerning og gjøre Alt, hvad vi kunne for enhver Menneskesjæls Forløsning, at denne Forløsning indbefatter Mænds og Kvinders baade timelige og aandelige Frelse, og at denne ikke opnaas ved at fjerne sig fra Verden, men ved at tjene i Verden i den rette Aand og i den Hensigt at gjøre alt det gode, som vi kunne.

Jeg beder, at Gud vil hjælpe os til at fatte Værdien af enhver Menneskesjæl, Værdien af vore Medmenneskers Sjæle, at forstaa vort personlige Slægtskabsforhold til Gud og styrke og forøge vor Tro paa ham. Amen.

Zion og dets Stave, Tiende og den Forenede Orden.

(Tale af Apostel Orson F. Whitney i Salt Lake City den 17. December 1911.)

(Fortsat.)

Naar afdøde Præsident George A. Smith beskrev Kirkens Fremgang og Vækst, plejede han at sammenligne den med en Majsplante. „De ser en Landmand ude at hyppe i Marken, og De spørger ham om, hvad han bestiller. „Jeg hypper Majs", svarer han. De ser nøjere efter og opdager et enkelt lille grønt Blad stikke frem af Jorden. Han fortæller dem, at det er Majs. Kom tilbage om nogle Dage, og det ene Blad er blevet til to eller tre, højere og bredere end det første Blad. Spørger

De om, hvad det er, faar De det samme Svar som før: „Det er Majs." Kom igjen om nogle Uger, og disse Blade ere blevne til Stokke, paa hvilke der hænger flere Majskolber; men Landmanden giver den samme Forklaring: „Det er Majs."

I alt det, som voxer, maa vi være forberedte paa saadanne Forandringer, som følge med Væxt og Udvikling. Vi maa ikke forundres, dersom den fuldvoxne Mand ikke i et og alt ligner Barnet, som han er voxet fra. Sofister og Skumlere klage maaske over, at der har været Væxt og Udvikling i Kirken, men hvad Betydning har den Slags Kritik? Den passive Mand beregner ikke de Forandringer, som indtræde formedelst et Værks Trivsel, men den handlekraftige Mand har et fornuftigt Synspunkt og regner med saadanne Forandringer.

Indtil Aaret 1831 var der ingen Biskopper i Kirken, men saa bleve Biskopper kaldede og ordinerede. Hvorfor? Fordi Nødvendigheden af saadanne Embedsmænd var indtraadt. Den Forenede Orden var ved at skulle indføres. De Sidste-Dages Hellige bleve — ligesom Nephiterne, de første Kristne og Enoks Folk havde været — opfordrede til at indvie al deres Ejendom til Zions Opbyggelse. Biskopper, som ere Kirkens timelige Embedsmænd og varetage dens verdslige Affærer, bleve nu en Nødvendighed. Folket overgav deres Besiddelser til Biskoppen, som repræsenterede Kirken, og bleve af ham indsatte som Forvaltere. Hver Forvalters Underhold blev betalt af et almindeligt Fond, hvortil alle Indtægter ogsaa gik. Alle skulde være lige, baade timeligt og aandeligt, og arbejde for hinanden og til Guds Ære. Dersom „Mormonismen" havde faaet sin Villie, saa vilde dette System være blevet fuldstændigt sat i Scene. Det begyndte i Kirtland, Ohio og i Independence, Missouri, og man prøvede stærkt paa at gjøre det permanent. Men den menneskelige Egenkjærlighed kan ikke overvindes paa een Dag, og Modstanden ude fra var af en saadan Beskaffenhed, at det viste sig umuligt at vedblive.

I Aaret 1838 blev Tiendeloven givet, og siden den Tid har Loven om den Forenede Orden hvilet.

Der er Nogle, som mene, at Tiende er en højere Lov end den Forenede Orden, men det er ikke min Mening. Efter min Opfattelse er den Forenede Orden 19 Gange større og højere end Tiende; den staar i samme Forhold til Tiende som Kristi Evangelium til Mose Lov eller det melchisedekske Præstedømme til det aronske. At Tiendeloven blev given senere og synes at være lettere at efterleve nu, anser jeg ikke for tilstrækkeligt Bevis paa, at den er bedre. Den Forenede Orden er en højere og derfor en vanskeligere Lov at efterleve. Det er en celestial Lov. Joseph Smith sagde, at det Offer, som forlangtes af Abraham, da han fik Befaling til at ofre sin Søn Isak, viser, at den, som vil arve celestial Herlighed, maa være villig til at lægge Alt paa Alteret.

Med andre Ord, de, som arve alle Ting, maa være villige til at ofre alle Ting. De, som kun gaa et Stykke af Vejen, som slaa en Streg og nægte at overskride den, tvinge Retfærdighedens Dommer til at sige paa den sidste Dag: Jeg kan kun give Jer en Del af det, som I kunde have faaet: I have ikke adlydt Evangeliet i sin Fylde og ere derfor ikke i Stand til at modtage en Fylde af min Herlighed.

Uagtet Moseloven leder op til Kristi Evangelium, saa er den dog ikke en Forløber for dette. Evangeliet har været paa Jorden i forskjellige Uddelinger. Moses selv stod som Hovedet for en Uddeling, der havde Evangeliet i sin Fylde med baade det højere og mindre Præstedømme. Men Folket vilde ikke efterleve den højere Lov — vare ikke rede til at blive helliggjorte og bragte for Guds Aasyn; derfor blev Moses og det højere Præstedømme borttaget, og den mindre Lov med det aronske Præstedømme forblev paa Jorden for som en Skolemester at bringe Israel til Kristus. Da Frelseren kom, kaldte han Apostle paa begge Halvkugler, og gjennem dem gjenoprettede han det højere Præstedømme og det samme gamle Evangelium, og havde Folket været rede til at modtage Guds Rige paa den Tid, var det maaske kommet, men Tiden var endnu ikke moden for det.

Joseph Smith forkyndte Aabenbaringen af den sidste og største Uddeling af Evangeliet. Han erklærede, at han havde set Gud, og at han var i et Menneskes Skikkelse — ikke blot Aand, ikke en blot og bar Naturkraft eller et Begreb, en Gud uden Legeme, Dele eller Følelser, men Bibelens Gud, den Gud, i hvis Lignelse Moses siger, at Mennesket blev skabt, den Gud, hvorom Jesus sagde til Philip: „Den, som har set mig, har ogsaa set Faderen", og hvorom Paulus sagde, at Guds Søn var Faderens udtrykte Billede og Lignelse. De Sidste-Dages Profet begyndte sin Virksomhed med at bringe den tabte Kundskab om den sande Gud, vor Fader i Himlen, tilbage. Ifølge hans Lærdomme er dette den Tidsperiode, som de gamle Profeter saa' frem til, hvor deres egne Profetier om alle Tings Gjenoprettelse skulde opfyldes, hvor Herrens Hus vilde blive sat i Orden og et Sted fundet til hver Mand og Kvinde, et Sted til enhver Ting paa den rette Plads, da Israel vilde blive indsamlet efter sin lange Adspredelse og Zion opbygget som en Forberedelse for Tusindaarsriget. Joseph Smith udpegede selve Stedet, hvor Zions Stad, det nye Jerusalem, skulde bygges, og han lærte, hvorledes og ved hvilke Midler Landet vilde blive indkjøbt til dette Øjemed. Men de Helliges Egenkjærlighed og deres Fjenders Fortræd tvang dem til at udsætte dette Arbejde og „vente en liden Stund for Zions Forløsning". De kom da ud i Ørkenen og grundlagde — ikke Zion, men Zions Staver, i hvilke de vente paa den Tid, da Herren vil sige: „Gaa ud, mit Folk, Timen er kommen, Tiden er moden: gaa ud og forløs Zion, og gjør det til en Velsignelse for hele Jorden".

Før den Dag vil Loven om den Forenede Orden blive forkyndt og efterlevet af dette Folk. Tiendeloven maa anses for en Skolemester til at bringe os til den højere Lov. De, som efterleve den mindre, ville være forberedte, naar den større Lov kommer; men de, som stoppe ved det mindre Princip — hvorledes skulle de kunne annamme det højere?

Maa Herren, Israels Gud, velsigne Eder, mine Brødre og Søstre og Venner. Maa han gjøre det muligt for Eder at forstaa disse herlige Lærdomme, selv om jeg maaske ikke har gjort dem tilstrækkeligt tydelige, forstaa disse Formaal og Opgaver, som ere indbefattede i det, som Verden kalder „Mormonismen", men som for os er ensbetydende med Gjengivelsen af det evige Evangelium, Indsamlingen af det adspredte Israel, Zions Opbyggelse og Jesu Kristi vor Herres anden Tilkommelse for at regjere i Herlighed. Amen.

Tankesprog.

De bedste Planer, de vigtigste Anliggender, Individers Lyksalighed, Nationers Frelse, Ære og Hæder, ja Livet selv ofres daglig paa Alteret „For sent". Der findes Mænd, som altid have Uheld med sig, fordi de komme for sent; der er andre, som altid opsætte Omvendelse og Forbedring fra Aar til Aar, indtil Døden lægger sin klamme Haand paa deres Hjerte, og deres Liv afsluttes, uden at de have omvendt sig, fordi de kom for sent. Fem Minutter i en Krise kunne være mere værd end Aar. Det er kun et Øjeblik i Tidens Maal, og dog har det ofte frelst Rigdomme og Nationer. Dersom en Dyd bør dyrkes højere end en anden hos den, som ønsker Fremgang i Livet, da er det Punktlighed, og hvis noget Ondt bør overvindes, saa er det det at komme for sent.

Hunt.

Sig aldrig: „Jeg kan ikke gjøre noget rigtigt". Hver Gang du siger dette, formindsker du dine Evner. Vedbliv at sige: „Jeg vil gjøre al Ting bedre og bedre, for jeg kan". Ligemeget hvor daarligt dit Arbejde er og hvor skuffet du føler dig over Resultatet af dine Anstrengelser, dadel ikke dig selv, giv ikke tabt. Sig til dig selv, at du vil forbedre dig, at du vil gjøre dit Værk bedre for hver Gang du forsøger. Fyld dit Sind med disse Tanker, og du er paa Vejen, der leder til Fuldkommenhed. „Thi ligesom et Menneske tænker i sit Hjerte, saaledes er han".

Prøv paa at aflægge alle Fejl, daarlige Vaner og Svagheder. Husk, at en Dampkjedel fuld af smaa Huller ikke gjør ret meget Gavn, selv om Fyret er aldrig saa stærkt.

V. J. Andersens Farvel.

Med dette Nummer sluttes min Virksomhed som Translatør og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne".

Siden den 2. April 1908 til nu, den 1. Juni 1912, har jeg anvendt min Tid og mine Evner i dette vort lille Organs Interesse og altid glædet mig ved gjennem dets Spalter at kunne opbygge, oplyse og belære dets Læsere om saadanne Ting, som de ikke kunne læse om andre Steder; thi ligesom vor Religion er ejendommelig, saaledes bliver jo vor Literatur ogsaa ejendommelig. Hvorvidt det er lykkedes os at bringe de to Ting til at harmonere, kunne kun Læserne bedømme. I de fire Aar, denne Stilling har været mig anbetroet, har det været en meget bevæget Tid i den skandinaviske Mission; en skarp og alvorlig Agitationsvirksomhed er paa alle Omraader udfoldet imod os, og det har været vor Opgave at forsvare vor Sag med Sandhedens tveæggede Sværd. Mange brave og hæderlige Talsmænd, ogsaa udenfor vort Samfund, ere komne os til Hjælp og have kastet sig i Breschen for os baade i disse og i andre Lande, og med hvert Aar, der gaar, vinder Mormonismen bedre Forstaaelse blandt frisindede og logiske Mennesker.

Jeg er især taknemlig mod Missionspræsident Andrew Jenson for den Tillid, han har skjænket mig under de tre Aars udmærkede Samarbejde saavel i gode som i onde Dage i den skandinaviske Mission.

Jeg føler mig ogsaa særdeles taknemlig mod Hr. Faktor Fr. Olsen i Bordings Trykkeri for den værdifulde Assistance, han har ydet mig ved at gjøre „Stjernen" saa god som mulig i sproglig Henseende; med 40 Aars Kjendskab til Mormonismens Aand og Tone kan Ingen bedre end han bistaa en Translatør, og hans Venlighed og Velvillie skal jeg altid bevare i taknemlig Erindring. Jeg anbefaler min værdige Eftertræder, Ældste John S. Hansen, til den samme Velvillie og ønsker ham en god og velsignet Tid med at sprede „Stjernen"s Lys over de skandinaviske Lande. Sluttelig takker jeg og min Hustru alle Ældsterne og de Hellige i Danmark og Norge for al den Tillid og Venlighed, vi have nydt blandt dem. Jeg har grædt med de Bedrøvede og glædet mig med de Glade og forsøgt at være en Fader for Alle, og naar jeg nu forlader Skandinavien, vil jeg ofte glædes ved de mange kjære Minder, jeg har samlet fra min fire Aars Mission som Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne".

Maa Gud velsigne min Ungdomsven, Ældste Martin Christophersen, i hans ansvarsfulde Kald som Missionens Præsident og forunde

ham og hans trofaste Medarbejdere Fremgang og Held i deres Bestræbelser. Mormonismen er Guds Værk, Jesu Kristi uforfalskede Lærdomme, bestemte som et Gjenfødelsesmiddel for den hele Menneskehed. Naar vor Pen er tør og vore Læber lukkede i Herrens Sags Fremme, ville nye Mænd og nye Midler komme i Anvendelse, indtil Guds Villie skal ske paa Jorden, som den nu sker hos ham i hans Himmel, og for Jesu Navn skal hvert Knæ bøje sig baade i Himlen og paa Jorden. For denne Sag har jeg kjæmpet i 47 Aar, og Resten af mine Leveaar skal helliges det samme store Værk.

Maa Himlens Gud velsigne enhver Mand og Kvinde, som lægger sin Skjærv til det Godes Fremhjælp og det Ondes Udryddelse!

Eders taknemlige

Oluf J. Andersen.

Danmarks Konge død.

Den 15. Maj kom det sørgelige Budskab hertil, at den danske Konge Frederik VIII var død af et Hjerteslag Aftenen i Forvejen paa Hamborgs Gader, medens han, alene og ukjendt, foretog en Spadseretur i Byen. Han blev lagt ind paa Lighuset som „en fremmed, ukjendt Herre", og først flere Timer efter blev han fundet og gjenkjendt af sine Slægtninge. Kongens Lig blev transporteret til Kjøbenhavn den 17., og Fredag den 24. bisattes han under stor Højtidelighed i Roskilde Domkirke. Hans Regjeringstid var kun kort, nemlig 6 Aar, og forløb uden store Begivenheder stille og fredeligt. Han var elsket af sine Undersaatter, hvis Interesse han altid havde paa Hjerte.

Hans Søn, som nu er Danmarks Konge under Titlen: Kristian X, er en velkjendt Personlighed og vil sikkert blive en ligesaa populær og agtet Konge som sin Fader. Det er interessant at huske paa, at to Brødre nu regjere henholdsvis i Danmark og Norge. Dette maa antagelig bidrage til at bringe disse to Lande nærmere sammen i Arbejdet for de fælles Interesser og Formaal. Gid disse Lande maa trives og voxe og udvikles i alt det, som er godt, og gid Evangeliets varmende og forædlende Indflydelse maa blive følt i alle Samfundslag i disse 2 Lande, der udgjøre den skandinaviske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. I intet Land i Verden, Amerika ikke undtaget, er Evangeliet Gjenstand for mindre Modstand og Forfølgelse end i Danmark, især i de senere Aar. Norge og Sverrig derimod have prøvet paa og prøve nu paa at faa vore Missionærer udviste. Maatte disse Lande lære, at „dersom dette Værk er af Gud, kunne de ikke stoppe det, og er det af Mennesker, vil det falde hen af sig selv".

Missionsnyheder.

Ankomst og Beskikkelse. Onsdag den 22. Maj ankom Ældste Charles F. Petersen fra Preston, Idaho, for at virke i den skandinaviske Mission; han er beskikket til at arbejde i Kristiania Konference.

Afløsning. Ældsterne James G. Christensen fra Kjøbenhavns Konference og James R. Paustrup fra Aarhus Konference afsejlede fra Liverpool den 17. Maj med Dampskibet „Tunisian".

Hyrum S. Andersen, Anton J. Sørensen, Carl P. Lind og Lorenzo Swensen fra Kristiania Konference, Hyrum Damgaard fra Aalborg, Andrew W. Munk og David H. Larsen fra Bergen samt Janius M. Sørensen fra Trondhjem afsejlede alle fra Liverpool Torsdag den 30. Maj med Dampskibet „Corsican".

Foraarskonferencen i Bergen.

Alle Konferencens Møder bleve afholdte i det nyligt kjøbte Lokale i Kong Oscarsgade 44.

Fredag den 19. April Kl. 8,30 Aften afholdt Ungdomsforeningen sin Konference. Følgende Repræsentanter fra Konferencens forskjellige Foreninger afgave Rapporter over det sidste Aars Arbejde: Ældsterne John E. Larsen, Haugesund, Thos. L. Thompson, Stavanger, David H. Larsen, Aalesund, Andreas Fosse, Arnold Lund og Søstrene Anna Lillevik og Konstanse Odland fra Bergen. Præsident Hyrum D. Jensen afgav en samlet Rapport over Ungdomsforeningens Arbejde i hele Konferencen.

Et kort Program blev herpaa udført af Ungdomsforeningen i Bergen, hvorefter Ældste Martin Christophersen fremstod. Han sagde, at han glædede sig ved at mødes med de Unge i denne Konference, og ønskede, at Foreningerne maatte voxe og have stor Fremgang. Præs. Andrew Jenson udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter og sin Glæde over den smukke Ejendom, vi havde erhvervet os; han talte derefter om Ungdom og Sædelighed, hvorpaa Mødet sluttedes med Salmen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom", og Taksigelse af Ældste Lawrence Monsen.

Lørdag Aften Kl. 8,30 afholdtes den egentlige Konferences første Møde. Præsident Hyrum D. Jensen kaldte Mødet til Orden, bød de Forsamlede Velkommen og udtalte Ønsket om, at Guds Aand maatte være tilstede, saa at Konferencen kunde blive til Opbyggelse for alle dem, som overværede den. Mødet aabnedes med Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv". Bøn af Ældste Thos. L. Thompson og Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder". Forstanderne for de forskjellige Grene aflagde

Rapporter over Virksomheden i det sidste Halvaar som følger: Ældsterne Peter H. Jensen, Flekkefjord, Thos. L. Thompsen, Stavanger, John E. Larsen, Haugesund, Lyman W. Poulsen, Aalesund, og Hyrum D. Jensen fra Bergen. Præsident Andrew Jenson omtalte Missionærernes Modtagelse i de forskjellige Missionsmarker og alle deres Forsølgelser, og Ældste Martin Christophersen talte opmuntrende til Missionærerne og Søskende.

En Herrekvartet og en Solo af Søster Andrea Højen livede op under Mødet, som sluttedes med en Sang af Koret og Taksigelse af Præs. H. D. Jensen.

Søndag Morgen Kl. 11 holdt Søndagsskolerne deres Konference, som aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen". Bøn af Ældste John E. Larsen; dernæst Sangen: „Kjære Barn, din Gud er nær dig". Rapporter bleve derefter afgivne af Ældsterne Wyman Nielsen fra Flekkefjord, Ezra Jensen fra Stavanger, David H. Larsen fra Aalesund og Sigvard Højen fra Bergen samt af Præs. H. D. Jensen for hele Konferencen.

Til Afvexling blev Sangen: „Fuld af Gjerning er min Dag" afsungen, hvorpaa Bergens Søndagsskole udførte et smukt og interessant Program. Ældste Martin Christophersen opmuntrede Alle til at gaa fremad i det Arbejde, som de havde paabegyndt; i Søndagsskolerne lagdes Grundvolden til en god Karakter, og der lærte vi de Smaa at blive gode Mænd og Kvinder. Præs. Andrew Jenson udtalte sin Tilfredshed med Rapporterne og det Program, som var udført. Han bød alle de Smaa Farvel og sagde, at han haabede, at Bergens Søndagsskole maatte voxe, saa at selv dette store Lokale med Tiden maatte blive for lille.

Mødet sluttede med Sangen: „Kjærligt Hjem" og Taksigelse af Ældste Oliver L. Olsen.

Eftermiddagsmødet Kl. 4 aabnedes med Salmen: „Brødre, tør vi ihukomme", Bøn af Ældste Franklin Madsen, og Salmen: „Røsten snart lyder". Præsident Hyrum D. Jensen gav en kort Skildring af Kirkens Historie i Bergen og Evangeliets Fremgang i denne By. Missionspræsident Andrew Jenson indviede derefter Salen og nedbad Guds Velsignelse over Bygningen, saa at de Hellige i Fred og Ro maatte kunne forrette deres Gudsdyrkelse i den.

Til Afvexling sang Søster Karoline Mathinnsen og Ældste Franklin Madsen en Duet.

De Missionærer, som ikke før havde talt i Konferencen, fik nu Lejlighed dertil, nemlig: Ældsterne Warren A. Munk, Oliver S. Olsen, Wyman Nielsen, Walter D. Fridal, Leonard Larsen, Norman H. Andersen, Alfred Denstad og Franklin Madsen. De udtalte alle deres Glæde over, at de vare fundne værdige til at være Budbærere af Jesu sande Evangelium. Præsident Andrew Jenson foreslog dernæst Kirkens General-

Autoriteter til Opholdelse, saaledes som de bleve godkjendte i den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, Utah. Ligeledes Missionens og Konferencens Autoriteter som følger: Rudger Clawsen som Præsident over den europæiske Mission, Andrew Jenson som Præsident over den skandinaviske Mission indtil hans Afrejse i Maj, hvorefter Martin Christophersen vil overtage Pladsen med Valdemar Nielsen som Missionssekretær og Oluf J. Andersen som Oversætter og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne".

Hyrum D. Jensen som Præsident over Bergens Konference og Forstander over Bergens Gren med Walter E. Fridal som Sekretær og Leonard Larsen, Oliver S. Olsen, Norman H. Andersen og Franklin Madsen som Medarbejdere.

Peter H. Jensen som Forstander for Flekkefjord Gren med Wyman Nielsen som Medarbejder.

Thos. L. Thompson som Forstander for Stavanger Gren med John E. Larsen som Medarbejder.

Lawrence C. Monsen som Forstander for Haugesunds Gren med Ezra Jensen som Medarbejder.

Lyman W. Poulsen som Forstander for Aalesunds Gren med Alfred Denstad som Medarbejder.

David H. Larsen og Warren A. Munk bleve hæderligt løste som Missionærer med Tilladelse til at rejse hjem.

Som Bestyrelses-Komitee for Bergens Menigheds timelige Affærer indsattes: Sigvard Højen, Formand, Henrik Henriksen, Sekretær, og Andreas Fosse, Martin Christophersen og Hyrum D. Jensen.

Efter nogle Slutningsbemærkninger af Præs. Andrew Jenson sang Koret: „Ære være Jesu Navn". Taksigelse af Ældste Leonard Larsen.

Aftenmødet Kl. 7 aabnedes med Salmen: „Elskte Zion, stærk du stande". Bøn af Præs. H. D. Jensen, hvorefter Salmen: „Se, Guds Rige nu frembryder" blev afsungen.

Konferencepræsident Hyrum D. Jensen aflagde Rapport for det sidste Halvaar som følger: 15 Missionærer have virket i Bergens Konference og besøgt 17,002 Fremmedes Huse, uddelt 33,338 Skrifter og 1582 Bøger, haft 2913 evangeliske Samtaler og afholdt 499 Møder. 12 Sjæle ere indlemmede i Kirken ved Daaben og 7 Børn velsignede.

Til Afvexling sang Søster Andrea Højen og Ældste Franklin Madsen en Duet.

Ældste Martin Christophersen sagde, at han havde set sit Navn i en af Bergens Aviser i Forbindelse med et Angreb paa vort Folk, der var skrevet af Jansen-Fuhr. Denne Mand havde besøgt Utah og var der bleven modtaget med Venlighed af sine Landsmænd; nu lønnede han dem for deres Godhed ved at fortælle alle Slags Usandheder om vort Folk.

Til Afvexling blev en Korsang afsungen.

Præs. Andrew Jenson talte over Emnet: „Sand Kristendom". Han udviklede paa en klar og tydelig Maade, hvorledes vi skulle leve for at faa en fuld Frelse i Guds Rige. Koret sang til Slutning: „Guds Herlighed". Taksigelse af Præs. Andrew Jenson.

Mandag Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde, som varede i 5 Timer, hvor alle Ældsterne fik Lejlighed til at udtale deres Følelser. Præsidenterne Andrew Jenson, Martin Christophersen og Hyrum D. Jensen gave mange gode Raad og Formaninger til Missionærerne.

Som en passende Afslutning paa Konferencen blev der Mandag Aften arrangeret en Fest til Ære for Missionærerne og de Besøgende. Lokalet var smykket og Borde dækkede, og unge Piger i Nationaldragter vartede op. Et udmærket Program blev udført, hvorefter Præsident Andrew Jenson takkede alle dem, som havde hjulpet til at gjøre Konferencen saa behagelig. Især takkede han Sangkoret, dets Leder og Organistinden for deres velvillige Assistance. Præs. Jenson afsang derpaa en af ham selv forfattet Afskedssang til gamle Norden.

Narkotiske Nydelsesmidlers Indflydelse.

Den 26. Februar 1912 blev der i Videnskabernes Selskab i New York oplæst en Afhandling af Professor J. E. Hickman fra Murdock Akademiet i Beaver, der omhandlede narkotiske Nydelsesmidlers Indflydelse paa Afkommets legemlige og aandelige Karakter. Den giver Resultaterne af en systematisk efter bestemte Regler gjennemført Undersøgelse af 2560 Børn, der strækker sig over et Tidsrum af 4 Aar.

Alle disse Børn bleve grundigt undersøgte af dygtige Lærere og Specialister, og Resultatet var meget betydningsfuldt. Man fandt, at der var stor Forskjel mellem Børn af Forældre, der bruge narkotiske Nydelsesmidler, og af dem, der ikke bruge saadanne. De sidste vare de andre overlegne i Størrelse, Forstand og Helbred. I Familier, hvor man brugte saavel Tobak som The og Kaffe, syntes Børnenes legemlige og aandelige Tilstand at være daarligere end hos Børn, hvis Forældre ikke brugte Tobak. Og Spiritus syntes at gjøre Forholdet endnu værre. Afhandlingen slutter saaledes:

„Vi delte Børnene i to Grupper, saaledes at Børn af Forældre, der brugte stimulerende Nydelsesmidler, dannede den ene Gruppe, og de andre, hvis Forældre ikke brugte saadanne, dannede den anden. Det viste sig da, at Børnene i den sidste Gruppe vare forud for de øvrige i alle Retninger. Med Hensyn til Vægt, Højde, Øjne, Øren og fysisk Styrke samt i Dødelighedsprocenten var Forskjellen endog meget stor. Der var over 100 % flere, som havde Øre-, Øje- og andre legemlige

Daarligheder hos den første Gruppe Børn end hos de andre. 72 % flere Børn døde i denne Gruppe end i den anden, og 79 % af de Familier, som brugte de nævnte Nydelsesmidler, havde mistet et eller flere Børn, medens kun 49 % af den anden Gruppe havde mistet Børn. Det viste sig ogsaa, at Dødeligheden blandt Forældrene var 40 % højere i denne Gruppe end i den anden. Undersøgelsen paaviste endvidere, at disse Forældres Børn vare ⁴/₅ Aar længere om at komme igjennem en Klasse end de øvrige, og paa Akademiet vare de gjennemsnitligt 1 Aar og 7 Maaneder ældre en Studenterne fra den anden Gruppe, naar de vare i Stand til at bestaa Examen."

Dr. F. J. Pack, Prof. i Geologi ved Utah Universitet, har foretaget en lang Række Undersøgelser med det Formaal at paavise Tobakkens og særlig Rygningens Indflydelse paa Højskolestudenters fysiske Udvikling. Han fik Oplysninger paa dette Omraade fra 20 forskjellige amerikanske Universiteter, og fra dem alle var Resultatet det samme: I al Slags Sport og Idræt var Ikke-Rygere de andre langt overlegne. Kun fuldstændig raske, stærke og veludviklede Mænd af saavel Rygere som Ikke-Rygere bleve benyttede ved Forsøgene, men i alle Tilfælde viste det sig, at Ikke-Rygere opnaaede de fleste Første-Pladser. I alle Rapporterne paastodes det, at Ikke-Rygerne havde større Lungeomfang end Rygerne. Undersøgelsens Resultater, som det vilde tage for megen Plads at omtale i Enkeltheder, ere i Korthed følgende:

„1. Kun halvt saa mange Rygere som Ikke-Rygere ere i Stand til at blive udtagne til Medlemmer af disse Skolers Fodboldhold.

2. Hos de stærkeste og mest udviklede Mænd foraarsager Rygning en Formindskelse af Lungeomfanget af 10 %, hvilket repræsenterer et tilsvarende Tab i Udholdenhed.

3. Ikke-Rygere opnaa gjennemsnitligt en langt højere Karakter i Skolefagene end Rygerne."

Vi ere tilbøjelige til at lægge for lidt Vægt paa Betydningen af Visdomsordet, saaledes som det blev givet til Kirken i 1833, længe før Videnskabsmanden var i Stand til gjennem virkelige Forsøg og Experimenter at paavise og udskille Giftene i disse Nydelsesmidler og forklare deres Indflydelse paa Systemet. Men nu har Videnskaben talt og paa hvert enkelt Punkt bevist, at just de Stoffer, som Visdomsordet advarer imod, ere skadelige og virke netop paa den Maade, som det antyder. Saadanne Forsøg som de ovenfor anførte bevise aldeles uimodsigeligt, at Visdomsordet vil have en gavnlig og velsignelsesrig Indflydelse ikke alene paa dem, der efterleve det, men ogsaa paa de kommende Slægter og paa Nationen som et Hele. Aandsevnerne udvikles hurtigere og bedre, Legemet bliver kraftigere og raskere, og Barnet, som fødes og opdrages i et Hjem, hvor denne Lov efterleves, bliver bedre udstyret i aandelig og legemlig Henseende. Disse Undersøgelser vise, at de Løfter,

som Visdomsordet giver til dem, der ville adlyde det, blive opfyldte: „Alle de Hellige, der ihukomme at holde og gjøre efter disse Ord..., skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ; de skulle løbe og ikke blive trætte, og de skulle gaa og ikke blive matte, og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem, Amen". (Pagtens Bog 89: 18—20.)

Farvel til gamle Norden.

Her paa Danmarks grønne Sletter, mellem Norges høje Fjeld
Jeg har virket som et Fredens Sendebud
Fra den aarle Morgentime til den silde, stille Kvæld;
Stedse vidnet om vor Frelser og vor Gud.
Jeg har haft en herlig Tid,
Gud har lønnet rigt min Flid:
Thi til ham jeg stedse satte trygt min Lid.
Kristi Hjord er voxet større: Værket trives mer og mer;
Snart Guds Rige sejrende paa Jord vi ser.

Mens med Zions ældle Sønner jeg med Kjærlighed og Flid
Vidned' om, at Herren talet har paany,
Fjenden rusted' sine Hære og drog ud mod os i Strid;
Løgnens Feltraab hørtes vildt i Land og By.
Kampen tidt blev haard og hed,
Naar for Zions Sag vi stred;
Verdens Haan og Spot vi stundom ogsaa led,
Men med Herren paa vor Side; Fjenden vandt kun Tab og Tugt;
Kristi Tjen're høsted' mangen Sjæl som Frugt.

Jeg min Haand til Afsked rækker Broder, Søster, Frænde, Ven.
Trende Aar jeg vandret har ved Nordens Strand.
Med de Kjære, som i Taarer jeg forlod, jeg nu igjen
Samles skal i Vestens fjerne Bjergeland.
Saa Farvel til Alle her,
Søskend'klyngen dog især,
Men paa Gjensyn, thi vi mødes atter der. —
Tak for Hjælpen, Tak for Venskab, Tak for hvert et kjærligt Ord.
Aldrig glemmes Vennerne i gamle Nord.

Kjøbenhavn, den 15. Maj 1912

Andrew Jenson.

Columbus.

Den katholske Kirke har i Sinde at kanonisere Christopher Columbus — gjøre ham til en Helgen. Dette blev allerede foreslaaet i 1870, men Vatikanet havde saa travlt med Læren om Pavens Ufejlbarhed, at Columbus maatte vente, hvilket han sikkert ogsaa godt kunde uden særlig stor Ulempe. Men nu er Spørgsmaalet oppe igjen.

At blive gjort til „Helgen" i den romerske Kirke er en kostbar Historie. Mange gamle Papirer og Dokumenter maa undersøges for at bevise, at Kandidaten er værdig, og selve Ceremonien i St. Peters-Kirken siges at koste henved 250,000 Dollars. Det er altsaa ikke Smaating, det drejer sig om, at blive forfremmet til Helgen. Om en vis Prinds fortælles det, at han ruinerede sig selv ved at skaffe en af sine Forfædre, St.-Giuliana Falconieri, forfremmet til Helgen. Han blev klog af Skade, thi han kaldte sine Børn til sig og sagde til dem: „Mine Kjære, bliv Engle lige saa meget I lyste, men bliv aldrig Helgener; det koster for meget!"

Men Columbus opdagede Amerika, og derved gjorde han vist sin Kirke en større Tjeneste end nogen Mand siden — undtagen maaske Kejser Phokus, som paa Pave Bonifacius' Begjæring udsendte det berømte Edikt, der erklærede Rom for at være „alle Kirkernes Overhoved". I den nye Verden har Rom fundet en ny Arbejdsmark, der har givet Kirken nyt Liv. Columbus har derfor fortjent al den Hæder og Ære, som Kirken kan forlene ham med, selv om han maaske i sin Levetid ikke var stort mere af en Helgen end mange andre Sømænd og Opdagelsesrejsende.

Det er sikkert, at Columbus blev tilskyndet af den Almægtiges Aand til at „sejle videre, videre". Han var netop Manden til denne Mission, og den Tjeneste, som han ved sit store Mod og sin Udholdenhed gjorde Verden, er aldrig fuldtud bleven paaskjønnet. Hele Menneskeslægten er i Gjæld til ham. Hvad vilde Verden have været uden Amerika? Uden de industrielle Kræfter, uden den Strømning af politisk og religiøs Frihed og Oplysning, som blev sat i Bevægelse ved, at Amerika blev indlemmet i den kjendte Verdens Landomraade? Columbus tilhører den hele Verden. (Deseret News.)

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).